162 številka. Ljubljana, v torek 20. julija. XIX. leto, 1886.

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.
Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.
Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.
Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 20. julija.

„Uboga Avstrija!“ vzkliknil je patetično znani poslanec Carneri, končavši v državnem zboru jednega svojih vsako leto ponavljajočih se govorov, „Uboga Avstrija!“ zaklicali smo tudi mi prečitavši obširno izvestje o velikonemški turnarski slavnosti v Gradci, kamor se je nad 800 saksonskih turnarjev pripeljalo, bratit se z elementi, ki hrepeneče zró preko črno-žoltih mejnih kolov, in gladit tir nemškemu mostu do Adrije.

Da, uboga si Avstrija, ako se v tvojem osredji dogajajo slovesnosti, kakeršna je bila preteklo nedeljo v nemškem Gradci, ako je vsakemu svobodno, izražati centrifugalna svoja čustva, ako ni nikogar, ki bi vsem tem govornikom ustavil predrzno, za obstoj in celokupnost Avstrije opasno besedo! Drugod, vsaj po slovanskih pokrajinah, so pri takih prilikah prisotni politični komisarji, ki strogo prežé na vsako, le količkaj prostejšo besedo, v Gradci pa tega ni bilo treba, nemški turnarji imajo v tem svojo predpravico, svoj „bonum melius“. Govoril je vsakdo, kar in kolikor se mu je ljubilo in čim drzneji je bil govor, tem večje je bilo ploskanje in odobravanje.

Slavnost imenovala se je „Südösterreichisches Gauturnfest,“ a telovadba bila je le postranska stvar, glavna stvar velikonemška ideja, katero so vsi govorniki „sans gêne“ poudarjali. Govorilo se je o nemški straži ob Muri in Dravi, prorokovalo se je z ozirom na mogočni preobrat 1870 leta, da bode tudi za avstrijske Nemce prišli pravi možje, in pravi čas. Hujskalo se je proti Slovanom, v prvi vrsti proti Čehom, potem pa smo prišli Slovenci na vrsto.

Poslanec dr. Derschatta je kot kažipot saksonske turnarje opozarjal na razne kraje, mimo katerih so se vozili. Na Prago, kjer se šopiri češka oholost, na Chuchle, kjer je nemška kri prvikrat tlak rosila, na Kraljevi dvor, bojišče nemških turnarjev in češke druhali, na Dunaj, v čegar desetem okraji stoji češka šola, znamenje češke ošabnosti in nemške slabosti. Potem pa se je spominjal Slovencev, ki smo „die kleinsten der Kleinen“ pričeli boj z Nemci in pri odkritji Zelenčeve ploče Nemcem krvavo pretili.

Derschatta, kakor tudi drugi govorniki, izzivali so najskrajneje strasti, priporočali boj proti vsem nenemškim narodom, pravo pravcato križarsko vojsko proti Čehom in proti nam Slovencem, češ: „Der Deutsche ist mit andern Drängern fertig geworden, als mit diesen“ (Čehi in Slovenci.) Svojim očem skoro nesmo verjeli, ko smo vse to čitali v dobi vlade Taaffejeve, ki si je zapisala pomirjenje narodov na svojo zastavo.

Pri slavnosti v Gradci bili so zastopani tudi turnarji Ljubljanski in s temi se nam je sedaj pečati. Zaman smo iskali njih imen mej odlikovanimi telovadci, stoprav pri komersu razkrili so svoja srca in priznavati moramo, da dovolj jasno. Govornik bil je neizogibni **c. kr. profesor dr. Binder,** našim čitateljem že znana osoba. Dejal je mej drugim: Mi se bodemo na postojanki, kjer stojimo, znali vzdržati. Mi Nemci južno od Drave protestujemo, da se te dežele imenujejo slovenske dežele. Izdajica bi bil, kdor bi se tisočletni pravici do teh dežel odrekel. Nemci v Ljubljani bodo vztrajali kljubu vsemu nasprotstvu, katero je v svojih sredstvih brezvestno. Obljubili smo si, da bodemo zvesto do smrti poganjali se za nemštvo. Potem pa je **c. kr. profesor dr. Binder** izražal veselje, s katerim so avstrijski Nemci pozdravljali ustanovitev nemške države in sklenil z željo: „der grosse Baumeister des Deutschen Reiches möge ungestört sein Werk **fortsetzen!**“

Marsikaj smo že doživeli „im Reiche der Unwahrscheinlichkeiten“, a da c. kr. profesor izraža željo, da bi veliki graditelj nemške države svoje delo nadaljeval, to je, da bi nemške kronovine Avstrije priklopil Nemčiji in s tem uničil Avstrijo, to presega že najskrajnejo smelost. Ne umejemo, zakaj se baš prof. Binderju vse dopušča. Da je kak slovensk profesor le desetino tega zakrivil, kar ima prof. Binder na svojem rovaši, davno bi že premišljal nasledke svojega dejanja v Šleziji kje, ali pa v Bukovini. Njemu pa je vse svobodno. Danes sme propovedovati, da bi iz slovenskih trobojnic biče pletel in ž njimi Slovence naganjal, jutri sme brez kazni predsedovati ponočnjakom, ki ob kuropenji zažigajo v javnem lokalu slovenske liste, v Gradci pa mu je brez ugovora dovoljeno, izražati gori navedeno veleizdajsko željo.

Kadar človek motri take dnevne dogodbe in vidi, kako se pripravlja razkrojitev države, ne da bi kdo vrgel svoj „veto“ vmes, kadar premišlja, kolik hrup in vriš je bil, ko je par naših ljudij šlo na znanstveno razstavo v Moskvo, a tukaj se skoro oficijalno pozdravlja 800 saksonskih turnarjev in dopuščajo še toli smeli govori, če premišlja, kako se z drobnogledom preiskujejo pohlevni govori v ozkih prostorih slovenskih društev, javnim govorom v Gradci pa daje neomenjena prostost itd., tedaj usili se mu preverjenje, da luč in senca pri nas nesta jednakomerno razdeljena, človeka polasti se neko bridko čustvo in z dna srca vzdihne „Uboga Avstrija!“

Protislovja.

I.

Politika je vedno bolj ali manj prekrivala svoje prave namene; nikdar pa ni narodov toliko slepila, kakor dandanes, in sicer v največi meri tam, kjer ji pomagajo ali jo celó narekujejo židje. V Avstriji je liberalna politika popolnoma v židovskih rokah. Zato opazujemo tukaj, kakó se vrsti laž za lažjo kako se oporeka danes to, kar se je opisavalo včeraj kot steber resnice. Prislovica sicer pravi, da laž ima kratke noge; ali v Avstriji jo znajo židje zapletati takó, da ima jako dolge noge. Laž hodi okolu, kljubu temu, da jo razkrivajo poštenejše novine; ali narodi je ne zasledé, ravno ker je premalo poštenih glasov, in ker so spravili židovski časniki blizu vso inteligencijo pod svojo oblast.

Razkrivati laži, pomeni več, kot zasledovati protislovja; mi rabimo tukaj milejši izraz, ker si tu pa tam oporekajo tudi vestniši časniki, bodisi iz kratkovidnosti, bodisi iz nejasnosti. Oglejmo si nekoliko najnovejših takih protislovij, ki zadevajo bolj ali manj tudi slovanske interese.

Znano je, da je ravno sedaj na Angleškem borba zato, ali pride stoletja tlačena in izsesavana Irska do primerne samostojnosti. Liberalni načelnik Gladstone je vse storil, da bi Anglija popravila, kar je zagrešila proti Ircem v prejšnjih vekih. Sodili bi bili, da bodo v Avstriji liberalni časniki na vso moč podpirali Gladstonovo politiko. Ali zgodilo se je ravno nasprotno „Neue freie Presse“ je imela vsak teden po več člankov, s katerimi je delala, kolikor je v njeni moči, kot prvo liberalno glasilo

LISTEK.

Tri slike.

(Ruski spisal I. S. Turgenev, prevel Osamèlec.)

(Dalje.)

Rogačeva jela sta redkeje zahajati v Lučinovko. Sicer pa ni Vasilij strašil samo njiju; v svojih bratih, v njunih ženah in tudi v sami Ani Pavlovni zbudil je skrbno, nevoljno neukretnost . . . jeli so se ga istinito izogibati; Vasilij je zapazil to, a na videz ni nameraval premeniti svojega občevanja z njimi — ko se je najedenkrat, v začetku pomladi pokazal zopet onega ljubeznivega, milega človeka, kakeršnega so prej poznali v njem.

Prvi izraz te nepričakovane premene bil je nenaden prihod Vasilija k Rogačevim. Afanasiju Lukiču bilo je posebno tesno pri srci, ko je zagledal koleselj Lučinova, a njegov strah izginil je jako kmalu. Nikdar ni bil Vasilij ljubeznjivejši in veselejši. Prijel je mladega Rogačeva pod pazduho, šel z njim gledat priprave, govoril je s tesarji, dajal jim svete, zasekaval sam zareze s sekiro, velel, da so mu pokazali žrebce Afanasija Lukiča, vodil jih je sam za vrv — in v obče pripravil je s svojo dobrosrčno ljubeznjivostjo uboga kmeta do tega, da sta ga oba večkrat objela. Tudi doma je Vasilij v nekolikih dneh kakor poprej zmešal vsem pamet: uvel je razne smešne igre; dobil je godcev; povabil sosede in sosedke; pripovedoval je starkam na smešen način mestne spletke; po malem postopal je za mladenkami; izmišljal si je nenavadna razveseljevanja, umetalni ogenj itd., s kratka oživil je vse. Otožni, mračni dom Lučinovih spremenil se je najedenkrat v nekako šumno, blesteče, čarobno bivališče, o kojem je jela govoriti vsa okolica. — Tej nenadni premeni čudili so se mnogi, veselili se je vsi; čule so se razne govorice; zvedeni ljudje dejali so, da je Vasilija Ivanoviča doslej mučila kaka skrivna skrb, da se mu je predstavila možnost povrniti se v stolico . . . a do istinitega uzroka prerojenja Vasilija Ivanoviča ni prodrl nihče.

Olga Ivanovna, gospoda, bila je jako lepa. — Sicer je njena krasota bolj obstajala v nenavadni nežnosti in svežosti telesa, v pokojni milini kretanja, — kakor v strogi pravilnosti posameznih potez. Priroda obdarila jo je z neko samostojnostjo; njena vzgoja, — rasla je kot sirota — razvila je v njej previdnost in trdnost. Olga ni pripadala številu tihih in zaspanih gospodičen; a jedno čuvstvo le dozorelo je v njej popolnem: sovraštvo do dobrotnika. Sicer mogle so tudi druge bolj ženske strasti vsplamteti v duši Olge Pavlovne z nenavadno, bolestno silo . . . a v njej ni bilo one ponosne hladnokrvnosti, one stisljive dušne kreposti, niti one samoljubne osredotočnosti, brez kojih vsaka strast jako hitro izgine. — Prvi pojavi takih polutvorečih, polutrpečih duš so včasih jako strmoglavi: a one slepé same sebe jako kmalu, posebno kadar pride do nepristranskega primerjanja priznanih pravil; bojé se nastopkov . . . Mej tem pa vam, gospoda, odkrito priznavam: na mene napravljajo ženske take vrste močnejši utis . . . (Pri teh besedah izpraznil je pripovedovalec kupico vode. — Neumnosti! neumnosti! mislil sem si jaz, gledajoč njegovo okroglo brado: — na tebe, ljubi prijatelj, ne napravlja nič na sveti „močnejšega utisa“.) . . .

Peter Tedorovič je nadaljeval! — Gospoda,

v Avstriji najliberalnišemu činu liberalne angleške politike največe zapreke. Na vse pretege je ta časnik dokazoval, da z osvojenjem Irske oslabi Anglija popolnoma in da s tem prične za Anglijo doba pogina. In kaj počenjajo isti avstrijski časniki nasproti politiki na Balkanu. Neprenehoma kažejo, kaka sreča je za Srbe, Bolgare itd., če so razdeljeni, razkosani in navidezno vsak zase samostojni. Isti avstrijski liberalci si prizadevajo z vso silo, da bi se ti narodi ne združili mej seboj, ali pa da bi se ne pridružili mogočnišim državam, s katerimi bi imeli skupne interese.

Primerna samouprava Irske bi Anglijo pogubila; duvalizem Avstriji pa ni nevaren! Tega varujejo in zagovarjajo liberalci, da bi se ne porušil. Na Balkanu je blagor nad samostojnimi narodi; v Avstriji pa bi bila nesreča, ko bi narodi dobili vsak zase vsaj narodno samoupravo na podstavi zveze z državo v vseh drugih resnično občih zadevah.

Liberalci so zaporedoma sedem let razsajali, češ, da je nemštvo v nevarnosti, in da „slavische Hochfluth“ podpluje vso državo, sedaj pa se isti liberalci s Slovani kar norčujejo, ker niso nič dosegli, in „W. Allg. Ztg.“ očita Čehom naravnost, zakaj da so samo barantačili za malenkosti, in zakaj da se neso postavili na više stališče s širnim obzorjem.

Taaffejevo vlado so doslej črnili kakor da bi bila vir vsega hudega za Nemce; zdaj pa se isti vladi dobrikajo, in so celó ponosni na to, da se na Češkem Nemci novemu naučnemu ministru poklanjajo z večo ponižnostjo in slovesnostjo, nego Čehi. Taaffejeva vlada se ni spremenila doslej; „Neue freie Presse“ pa pravi, da odslej jo hočejo podpirati, ker vidijo, da je minister plem. Gautsch na avstrijskem stališči. Kaka perfidija!

„Neue freie Presse“ je tugovala, da je bila vlada prepovedala v Pragi rokodelskemu društvu odkritje spomenika cesarju Jožefu in je trdila, da se s tem zatira avstrijski patriotizem, katerega da je itak malo. Vlada je imela gotovo uzroke za prepoved, če čudi ne gledamo na plavice s katerimi so bili neki olepšali dotično dvorano. Plavice ne pospešujejo avstrijskega patrijotizma; če pa je liberalcem res do tega, da bi krepili avstrijski patrijotizem, zakaj niso nikdar sprožili misli za spomenik slavnemu vojskovodji Radeckemu? Zakaj so čakali od leta 1858, tedaj blizu 30 let, dokler ni nadvojvoda Albrecht sam o tem svojo nejevoljo izrekel, z besedami, da je treba konec storiti ruvanju „subverzivnih elementov“ in da se je moral sam postaviti na čelo posebnemu odboru za spomenik? Kje je bil liberalski patrijotizem, ko so vsako slavnost zatrli ob 600 letnici habsburške dinastije? Kje je bil liberalski patrijotizem, ko so isti liberalci zatrli vsako zares avstrijsko slavnost v spomin zmage ob Dunaji proti Turkom? Letos so proslavljali v Dunajskem „Praterji“ velik „Blumenfest,“ slavnost brez vsakega patrijotskega pomena, jedino z izgovorom, da je dala taka slavnost nekoliko zahipnega zaslužka tudi manjšim obrtnikom; v resnici pa je vsa slavnost poveličevala jedino bogastvo in lišp židovskih denarnih knezov. Prej omenjeni spomini, ki bi bili v resnici patrijotski in dinastični, bi bili tudi donesli jednak zaslužek, pa se niso praznovali, ker židovski liberalizem ni tega dopustil. V taka protislovja zabrede liberalizem, ker ni odkritosrčen, in vender izhaja s svojo lažjo, ker vé, da je mej narodi več plitvega, nego zaresnega mišljenja in opazovanja. Pa preidimo v kroge, do katerih imamo več simpatij.

Nestorijanci.

(Po ruskem viru.)

Nedavno so angleški listi priobčili, da angleški misijonarji odhajajo v gore, ob meji Armenije, v katerih bivajo kristijanski Nestorijanci. Lahko je uganiti namen te politično-verske misije. V bodoče znajo ti pogumni gorci igrati še važno ulogo v Malej Aziji. Angleži bi se šteli srečne, ko bi jih mogli pridobiti na svojo stran. Kakor za Angleže, ravno tako utegnejo biti tudi ti gorci za Ruse velika ovira ali pa velika pomoč, glede na to, če bodo njih prijatelji ali sovražniki. Prizadeval sem si nabrati o Nestorijancih, kolikor se da zanesljivih poročil, ter je podajam čitateljem. Sedaj bivajo Nestorijanci v dveh jako obširnih gorskih pokrajinah Diaru in Dhupu. Jezde na oslu, moreš te kraje prehoditi počez v treh in po dolgem v šestih dneh, ako jezdiš vsak dan deset ur. Prejšnje čase so Nestorijanci bivali tudi v druzih krajih, zlasti v lepej Nodruškej pokrajini, vedne vojne in druge bede so pa tod jako zmanjšale njih število. Mesti Diar in Dhup imata kakih 25.000 hiš in more se šteti 6 prebivalcev na vsako hišo. Četudi nestorijansko prebivalstvo ni mnogobrojno, a zato povekšujejo njegovo moč nravstvena svojstva. Nestorijanci so vrli in hrabri; kurdska plemena se jih jako boje; celo sultanove vojake pretresa strah, ko slišijo, da jih hočejo napasti Nestorijanci.

Nestorijanci imajo veliko vero v same sebe, in koliko pomaga vera, vidimo iz evangelija. Nek potnik je pripovedoval, da je videl osemdesetletne starce, nenavadno zdrave in trdne, ki se z mladeniško gorečnostjo trdili: „Če se Diar in Dhup zjedinita, ne premaga jih ves svet.“ To zaupanje v same sebe v deželi, okroženej s sovražnimi narodi, zasluži priznanje. Nestorijanci so vsi oboroženi s kindžali in puškami stare sisteme; odkar je bila poslednja rusko-turška vojna, pridobili so si pa tudi nekaj novih dobrih pušk. Nestorijanci lahko postavijo 40.000 mož na bojišče. Ti gorci so jako lepi — pravi tip moške krasote; veliki so, žilavi in močni. Njih ženske so tudi jako lepe, pa še neso prevzetne na svojo lepoto, če tudi se morejo primerjati z Armenkami iz Spongerde, ki slove zaradi svoje krasote. Pa nikar ne mislite, da te ženske le doma sede in se lišpajo. Četudi so lepe, vendar neso mehkužne in nežne, ampak močne ter se pečajo z vsakim delom; pri delu nadomestujejo svoje može, kateri se vedno telesno vadijo. Te ženske ne nadomestujejo le mož, ampak večkrat tudi osle, večkrat jih vidiš prihajajoče z gore z veliko butaro drv na hrbtu, kakeršna bi bila skoro oslici pretežka. Dečki pasejo črede ali se pa z moškimi vadijo v orožji. Tako ženske in dečki prežive vse prebivalstvo. Moški so jako nravstveni, kaj se pravi lagati ali slepariti, ne vedo. Samo v politiki neso tako odkritosrčni. Ljubijo Ruse, pa se tudi laskajo Angležem.

Če malo privzdignemo zagrinjalo, ki pokriva domače življenje teh gorcev, čuditi se moramo pred vsem njih zakonskemu življenju. Kakor se vidi, iz našli so ti gorci tajnost, kako ohraniti domači mir in izogniti se nezvestobi in ločenju zakonov. Ti gorci so jako filozofično uredili tako važni stvari, kakor sta zakon in ljubezen. Mož in žena se jako ljubita in sta jako udana drug druzemu. To ni nič nenormalnega; a mož ima pravico še celo dolžnost, ljubiti še jedno drugo žensko z vednostjo svoje žene; a le jedno, ne pa dveh . . . Tako so spravili evangelij, kar se tiče zakonov, v soglasje s koranom, imajo zakonito ženo in jedno zakonito ljubico. Pa tudi to še ni tako čudno; za nas Evropce je nerazumljivo, da ima tudi žena pravico imeti ljubimca. Ni jih boljših prijateljev na svetu, kot sta mož in ljubimec jedne žene, pa tudi ne boljših prijateljic, kakor sta žena in ljubica jednega moža. Gorje pa ženi, katera bi hotela imeti dva ljubimca. Mož, kot varuh hiše, naznanil bi to oficijalnemu ljubimcu svoje žene. Mož in zakoniti ljubimec bi se podala roke, da kaznujeta rušitelja njijinega zakonskega življenja. Mari ni to zanimivo razmerje? To vprašanje o ljubimcih more imeti še politične posledice. Tujcem se ne dovoljuje laziti za krasoticami teh gora. Angleški misijonar mr. Bar naselil se je pri Nestorijancih, živel je v Nodruzi, kjer živi mnogo Nestorijancev, in ima nestorijanski verski načelnik svoj sedež. Misijonar pridobil si je že bil mnogo upliva pri Nestorijancih; denar mu je obilno prihajal iz Anglije. Hotel je že osnovati šolo, da tako preobrne te gorce v protestanstvo. Spoštoval ga je duhovni načelnik in vsa njegova rodbina; načelnikov brat mi je skazoval posebno gostoljubnost. Brat duhovnega načelnika Nemrod imel je pa lepo ženo, pravo krasotico, misijonar se je zaljubil v njo. Ko jedenkrat Nemroda ni bilo doma, posrečilo se je misijonarju, da je zvabil k sebi njegovo ženo. Nemrod je domov prišedši vse zvedel, sklical skupaj vso družino, ter v pričo vseh ženi odrezal krasne lase. Pri Nestorijancih znači ženski odrezati lase, jo hudo osramotiti; tako je žena bila izročena javnemu zasramovanju. Pobožni zapeljivec je sedaj možu pustil ženo, misijo, šolo, da si je le rešil zdravo kožo. Ta dogodek je zelo škodoval protestantstvu.

Diar in Dhup sta svobodna; vse javne zadeve opravlja pet načelnikov ali melikov, katerim načelstvuje starejši. Razen navad in volje melikov ni nobenih zakonov. V teh gorah ni nobene šole. Jedini Nestorijanec, ki je evropski izobražen, se jako prizadeva, da bi mej svojimi rojaki razširil vsaj elementarne znanosti, toda do sedaj brez uspeha.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 20. julija

Kakor „Politik“ zatrjuje, stoji **Taaffejevo ministerstvo** jako trdno ter ni pričakovati nikakih prememb. Najmanj je misliti, da bi odstopil dr. Dunajevski. Mej ministri ni prav nikakega nasprotja.

Peštanski listi jako razdraženo pišejo zaradi upokojenja generala barona Edelsheima-Gyulai-a. Opozicijski časniki menijo, da je to nezaupnica za **ogerskega** ministerskega predsednika. „Pesti Naplo“ trdi, da je baron Edelsheim-Gyulai moral v pokoj zaradi besed, katere je Tisza govoril v zbornici poslancev o Janskega aferi. Posebno Ogre jezi, da je Janski sedaj dobil višje poveljništvo,

---

jaz verujem v kri, v pleme. Olga Ivanovna imela je več krvi, kakor n. pr. njena nazvana sestrica — Natalija. V čem pa se je pojavljala ta „kri“, me bodete vprašali? — da, v vsem: v obliki rok, usten, v zvoku glasu, v pogledu, v hoji, v pričeski (frisur), v gubah obleke celo. V vseh teh malenkostih skrivalo se je nekaj posebnega, dasi moram priznati, da bi ta . . . kako bi rekel? . . . ta distinction, ki se je spajala z usodo Olge, ne zanimala Vasilija, ako bi jo srečal v Peterburgu. V vasi pa, v samoti, nij vzbudila samo zanimanja — temveč bila je tudi jedini uzrok one premene, o kojej sem vam poprej govoril.

Sodite sami! Vasilij Ivanovič si je rad sladil življenje . . . nij mogel, da bi se ne dolgočasil v vasi; njegova brata sta bila dobra dečka, a popolnem omejena človeka: on nij imel nič občnega z njima; sestra njegova Natalija porodila je v teku treh let svojemu soprogu štiri otroke; mej njo in Vasilijem je bilo celo brezdno . . . Ana Pavlovna je hodila v cerkev, molila, postila se in pripravljala na smrt. Ostala je sama Olga, sveža, boječa, mila devojka . . . Vasilij se sprva nij zmenil za njo . . , in kdo pač se zanima za gojenko, za siroto, za rejenko! . . . Nekdaj, v začetku pomladi, šel je po vrtu in s palčico odbijal glavice cikorij, teh neumnih, rumenih cvetlic, ki se v taki množini prve prikažejo po jedva zelenečih logeh. — Sprehajal se je po vrtu pred hišo, vzdignil glavo — in zagledal Olgo Ivanovno. Sedela je z bokom pri okni in zamišljeno gladila kosmatega mačka, ki se je predeč in mežikajoč ugnjezdil na njenih kolenih in z velikim zadovoljstvom nastavljal svoj nosek pomladnemu precej žarnemu solncu. Olga Ivanovna bila je oblečena v belo jutranjo obleko s kratkimi rokavi; njeni goli, bledo-rožnati ne popolnoma razviti plečeti in roki dihali sta svežost in zdravje; nevelika čepica objemala je previdno njene goste, mehke svilnate kodre; obraz jej je slehka plamtel: nij bilo davno, kar se je zbudila. Njen tenki in gibčni vrat se je tako milo naprej nagnil; tako očarujoče-nebrižno, tako sramežljivo dihala je njena nestisnena postava, da je Vasilij Ivanovič (dober poznavalec) nehote obstal in se zagledal. Najedenkrat prišlo mu je v glavo, da se ne sme Olge Ivanovne puščati v njenej prvobitnej nevednosti; da utegne iz nje postati sčasoma premila in preljubezniva ženska. Prikral se je k oknu, stopil na prste in na belo in gladko roko Olge Ivanovne ne mnogo pod laktjo pritisnil tih poljub. — Olga je vskriknila in skočila po konci, maček privil je rep in švignil na vrt, Vasilij Ivanovič jo je s smehljajem obdržal za roko . . . Olga je vsa do ušes zarudela; on začel se je norčevati iz njenega strahu . . . vabil jo je, da se sprehaja z njim; a najedenkrat opazila je Olga Ivanovna nebrižnost svoje toalete — in „hitreje kakor srna hitra pihnila v drugo sobo.

Isti dan odpravil se je Vasilij k Rogačevim. Najedenkrat razveselil in ujasnil se mu je duh. Vasilij nij se zaljubil v Olgo, ne! — iz besede „ljubezen“ norčevati se ne pristuje . . . Našel si je opravilo, postavil si je nalogo in se radoval z radostjo delavnega človeka. Mislil nij niti na to, da je ona — rejenka njegove matere, nevesta drugega; — le jeden trenotek nij sebe slepil; on je jako dobro vedel, da ona ne bode njegova žena . . . Morebiti da ga je oproščala strast — res ne vzvišena, ne blaga, a vendar dovolj silna in mučeča strast. Razumeje se, da se nij zaljubil kot otrok; udajal se nij brezmejni zamaknenosti; on je jako dobro vedel, česa je hotel in k čemu je stremil.

(Dalje prih.)

kakor ga je imel do sedaj. S tem je namreč jasno pokazano, da višji krogi čislajo tega generala zaradi njegovega avstrijskega mišljenja, to je tem vidnejše, ker bi jih po službenih letih bilo imelo 14 pred njim avansovati.

Vnanje države.

Poslednji čas Rusija tako ne dela proti **bolgarskemu** knezu. Najbrž hoče počakati, da bode komisija, ki ima premeniti vzhodnorumelijski upravilnik končala svoje delo, da tako dobi podlago za svojo akcijo. Ako bodo sklepi komisije preveč nasprotovali Berolinskemu dogovoru in sporazumljenju velevlastij, bode Rusija protestovala in morda še kaj druzega storila. — Nasledke politike sedanje vlade bode kmalu čutil narod. Že v poslednjem zasedanji je sebranje dovolilo vladi, da vzame vkupe 76 milijonov levov frankov na posodo. Če se bode pa podržavila železnica Varna-Ruščuk bode dolg narastel na 100 milijonov. Mlada državica bode težko zmagovala obresti od tako velikega dolga.

14. t. m. otvorili so v Mervu svečano trans kaspiško železnico v navzočnosti **ruskih** generalov Komarova in Anenkova, več ruskih vojakov in 2000 turkomanskih jezdecev. — Poročila, da Rusija zbira čete v Besarabiji, so izmišljena. Tam ni dosti več vojakov, kakor navadno V Kišenevu je samo jeden konjiški polk. Nekaj vojakov se je res več poslalo v te kraje, da delajo ceste in železnice, kajti vlada hoče zboljšati komunikacije, kar seveda ni brez strategičnega pomena.

1. avgusta so na **Francoskem** volitve v generalne sovete. Te volitve imajo letos posebno velik pomen. Pokazalo se bode, če je manifest grofa Pariškega imel kaj upliva. Zasedanje francoskih zbornic, ki se je zaključilo 15. julija, je trajalo dva meseca dalje, nego je po zakonu določeno. Zbornica poslancev je v šestih mesecih imela 75 javnih sej, v katerih pa ni nič posebnega dognala. Mnogo časa se je potratilo z razgovarjanjem o delavskem štrajku in o iztiranji princev. — „Gaulois“ objavlja poročilo o odkritiji kipa generala Chamzy-ja. Rusijo je zastopal Pariški vojni attaché, general Fredericks. Razen tega bilo je prišlo nekaj duhovnikov. Francoski general Mathelin obrnil se je k ruskemu zastopniku rekoč: „S svojo prisotnostjo ste skazali slovesno in eklatantno čast generalu Chanzy-ju“. V tem trenutku začulo se je od vseh strani živahno klicanje „Živela Rusija! Živela Francija!“ General Fredericks se je zahvaljeval za čast, ki se kar spontanno skazuje njegovej domovini in njegovemu vladarju Ko je general Mathelin pristavil, da si je general Chanzy bil pridobil spoštovanje ruske vojske in ruskega naroda, odgovoril je general Fredericks s sledečimi besedami: „Jako me veseli las kavi ta vsprejem; zahvaljujem se za prijazne besede, ki so veljale Rusiji in njenemu vzvišenemu vladarju. Ta svečanost našla bode simpatičen odmev v mojej domovini!“ Besedam ruskega zastopnika sledili so brez konca klici: „Živela Rusija!“

V novem **angleškem** parlamentu bode 317 konservativcev, 191 Gladstonovcev, 86 Parnellovcev in 76 liberalnih unijonistov. Konservativci so pridobili 66 mandatov, liberalci so jih ravno toliko zgubili. Parnellovci neso nič pridobili, pa tudi nič zgubili. Uzrok neuspehom liberalne stranke je razkol. Morda bodo baš porazi pri volitvah spametovali liberalce, da se zopet zjedinijo.

Mnogo pozornosti vzbudil je nek dekret **severnoameriškega** predsednika, s katerim je uradnikom prepovedal, da ne smejo svoje službe zlorabiti v to, da bi kaj uplivali na politično mišljenje naroda, zlasti se uradniki ne smejo mešati v volilne agitacije.

Dopisi.

Iz Kranja 18. julija. [Izv. dop.] Čeravno malo pozno, moram vendar popisati slavnost otvorjenja našega „bralnega društva“ ob jednem godovni spomin slovanskih blagovestnikov dne 4. t. m. Slavnost vršila se je prav lepo in je mlademu, a že sedaj krepkemu društvu na čast. K temu pa je največ pripomogla Kamniška „Lira“, z godbo, katero smo društveniki in mnogo občinstva pričakovali, jo slovesno vsprejeli in jej po primernem govoru poklonili venec s trakom in napisom. V mestu šli smo najprej v g. podpredsednika Švelca hišo, v kateri ima društvo svoj brezplačni dom. Ondu zapela se je cesarska himna in „Naprej!“ in s tem se društvo otvorilo. Od tam pa smo šli na vrt na „staro pošto“, kjer se je vršil vspored veselice. Po dobro petem zboru „Naglo bratje“ nastopi predsednik g. V. Prevc, pozdravi vse došle rodoljube, razlaga smoter društva ter se konečno zahvali gospodom pevcem iz Kamnika in Stražišča. Potem izvajala se je dalje točka za točko: Nedvedova „Zvezna“, slavnostni govor, s katerim je g. S. povoljno rešil težavno nalogo in razni zbori, v katerih je „Lira“ pokazala izvrstno svojo spretnost. Žal, da nam vreme ni bilo milo, da smo morali z vrta pobegniti v sobe. Preselili smo se pozneje sicer zopet na vrt nazaj, a veselica bi bila drugače še lepša. — Zvečer napravili smo z godbo na čelu baklado po mestu in dve krasni podoknici g. okrajnemu glavarju in g. županu. Kratek ples zaključil je veselico, za katero smo največ hvale dolžni „Liri“ potem pa Stražiškim pevcem pod vodstvom g. Mohorja. Živeli!

Iz Ljutomera 19. julija. [Izv. dop.] Pri volitvi v tukajšnji okrajni odbor 17. julija t. l. se je isti sledeče konstituiral: Voljeni so: načelnikom g. Ivan Kukovec, dozdanji dolgoletni načelnik in deželni poslanec; podnačelnikom g. Ant. Šlamberger, c kr. notar; odborniki gg.: Ivan Skuhala, župnik; Ivan Vavpotič, tržan iz Ljutomera; France Jurinec iz Veržeja, Ivan Farkaš iz Iljašovec, Nace Mohorič iz Podgrada in Anton Božič iz Radoslavec.

Izmej sedmih nemških zastopnikov Ljutomerskega trga se samo radi tega ni nobeden izvolil v okrajni odbor, ker nemška zdanja večina Ljutomerskega občinskega zastopa pri volitvah v razne odseke na pr. v hranilnični odbor, v okrajni zastop niti jednega ni vzela iz slovenske manjšine 4 odbornikov.

Domače stvari.

— (V Ljubljani) pripetil se je včeraj nevaren slučaj. V revni hiši umrla je zjutraj ob 5. uri 82 let stara ženska za boleznijo, ki je popolnem podobna takozvani „cholera nostras“. Ob sebi se umeje, da se je takoj vse potrebno odredilo, da se dotična soba in vse, kar je v njej, razkuži. Razkuženje bilo je jako temeljito in strežnica, ki je bila 24 ur zaprta v dotični sobi, bila je po karbolni kislini že vsa omamljena. Neumestno bilo je torej, da so se poslali policaji pred revno hišo stražit, ker se je s tem ljudstvo po nepotrebnem razburilo. Pozneje se je uvidelo, da je bila ta naredba plosk v vodo in policaji so se zopet odpozvali. — Danes popoludne so za sumno boleznijo umršo žensko razparali, mnenje zdravniških veščakov nam pa doslej še ni znano.

— (Iz Središča) dobili smo danes popoludne ob 4. uri naslednji telegram: „Naša okolica in celi ormoški okraj hoče voliti gospoda Jermana državnim poslancem.“ Sedaj imamo včerajšnjemu telegramu popolnem nasprotno izjavo. Žal nam je, da se kandidature proglašajo predno se je doznalo mnenje vseh kompetentnih faktorjev, zatorej prosimo rodoljube, katerim gre v tej zadevi odločilna beseda, da v kratkem stvar rešijo, ker bode tem ložje, ker imata oba kandidata vse potrebne lastnosti in obile zasluge in ker bi bilo neumestno, ko bi si na slovenskem Štajerskem stala dva slovenska kandidata nasproti.

— (Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda) je imelo dne 19. julija svojo 1. redno sejo. Konstituvalo se je tako: Prvomestnika prof. T. Zupana, namestnik: deželni poslanec, c. kr. notar Luka Svetec. Zapisnikar: mestni kapelan Anton Žlogar. Blagajnik: deželni poslanec in odbornik dr. Josip Vošnjak. V ožji odsek za tekoča opravila se še privzameta: cesarski svetnik Iv. Murnik in mestni odbornik Iv. Hribar. Razgovori so se vršili o nasvetih in predlogih zadnje velike skupščine. Dve uri trajoča seja se sklene, prihodnja pa odloči na 5. dan meseca avgusta.

— (Novomašniki Ljubljanski) imeli bodo nove maše: G. Kačar Jan. 25. julija v Trnovski cerkvi v Ljubljani; g. Šušteršič Fr. 8. avgusta v Frančiškanski cerkvi v Ljubljani; g. Zupančič Jan. 25. julija na Toplicah na Dolenjskem; g. Hromec Jan. 1. avgusta v Kamniku; g. Lesar Jan. 8. avgusta v Ribnici; g Oblak Jan. 8. avgusta v Mavčičah; g. Picigas Leop. 25. julija v Kapiteljski cerkvi v Novem mestu; g. Verhovšek Fr. 25. julija v Leskovci na Dolenjskem; g. Zakrajšek Fr. 8. avgusta na Blokah.

—(Deželni šolski svet kranjski) imel je dne 8. t. m. sejo, pri kateri so bili stalno nameščeni naslednji začasni gg. učitelji in učiteljice: Alojzij Erker, tretji učitelj v Srednji vasi na Kočevskem; Ivanka Bregar, na tretje učiteljsko mesto v Dobrepolji; Josip Ažman, na jednorazrednici pri sv. Križi pri Tržiči, Anton Likosar na jednorazrednici na Goričah in Fran Luzner na jednorazrednici v Voklem.

— (Nemška omika.) Tretješolec neke gimnazije na Slovenskem imel je na Dunaji (am Peter) strijca, upokojenega župnika, kateremu je večkrat, seveda slovenski pisal. To je bil tudi proti koncu meseca junija storil. A strijc je bil že umrl, ne da bi bil njegov nečak o smrti njegovi kaj vedel, torej pismo ni prišlo več njemu v roke, marveč v sakristijo one cerkve, kjer je navadno maševal. Slovenščina razjarila je „das Sakristeipersonale“ tako, da je pisalo omenjemu učencu nesramno dopisnico, ki je nov dokaz toli hvalisane nemške omike in izobraženosti. Nesramnost je tem večja, ker stoji na adresi še nalašč: „abzugeben bei der k. k. Gymnasial-Direction“, kateri so brez dvojbe v prvi vrsti psovke na drugi strani namenjene. Dopisnica slove: „Der Betreffende i. e. A . . . . S . . . . . ist gestorben. Was suchet ihr den Todten unter den Lebendigen? Ihr Windischen! Lasset die Todten in Frieden ruhen! Ihr Wenden! Solche Correspondenzen, Fetzlereien, Kritzel-Kratzel, ihr Wendelein! verbietten wir uns ein für alle male, das kein Hund versteht, viel weniger ein Mensch. Das gehört in den Kuh- und Schweinstall.“

Wien 12. Juli 1886.

Das Sakristei-Personale.

— (Porcijunkule pri frančiškanih Ljubljani) letos ne bode, kar naj si zapomnijo ljudje po deželi, da ne bodo zastonj v Ljubljano hodili.

— (Letno izvestje Ljubljanske realke) ima na prvem mestu prof. dr. J. Binderja spis „Streifzüge auf dem Gebiete der Nibelungenforschung“, za tem pa šolske vesti. Na realki poučevalo je 18 profesorjev, suplentov in učiteljev. V vseh sedmih razredih bilo je koncem šolskega leta samo 224 učencev. Razredi na gorenji realki so jako borni, peti razred imel je 7, šesti razred 10, sedmi razred 5 učencev. Po narodnosti bilo je mej dijaki 116 Nemcev, 90 Slovencev, 4 Hrvati, 13 Italijanov, 1 Španjec. 12 dijakov dobilo je spričevalo z odliko, 165 prvi red, 27 jih mora izpit ponavljati, 18 jih ima dvojke, 2 trojke. Šolnino plačevalo je 132 učencev, (86 bilo popolnem, 5 za polovico oproščenih) in vse šolnine plačalo se je 3212 gld. Slovenščina je od I. do VII. razreda za Slovence obligatna, za Neslovence poučevala se je v treh tečajih, ki so vkupe šteli 46 učencev. Podporno društvo imelo je 454 gld. 9 kr. dohodkov, od katerih je 132 gld. 16 kr. v blagajnici ostalo, drugo pa se izdalo.

— (Predsedništvo Tržaške podružnice družbe sv. Cirila in Metoda) vabi s tem, pozivljajoč se na slavni občni zbor v Ljubljani dne 5. t. m., vse rodoljube Tržaške, katerega bodi stanu, da se upišejo v to velevažno društvo; kdor le more, naj mu postane ustanovnik, ki plača jedenkrat za vselej 10 gld. ali pa vsaj letnik, ki plača 1 gld. na leto. Naše veče kapitaliste pa vabi odbor, da bi postali pokrovitelji društva. Upisovati se morejo v uradniji podpornega delavskega društva, via Molin piccolo 1, ali pa pri predsedniku, v tiskarni via Torrente 12, ali pa pri denarničarji g. Živci, via Zonta 5. — Okoličanske veljake pa s tem prav uljudno prosimo, da bi ustanovljali podružnice; vsaka vas okolice naj si ustanovi svojo podružnico, saj za tako ustanovljenje je treba le 20 udov. Več podružnic ustanovimo, veče zanimanje bo za društvo. Tržaški Slovani! Mi mnogo zidamo na to društvo in od njega tudi pričakujemo pomoči. Dolžnost naša pa je prav zaradi tega, da se tudi za to društvo v največej meri zanimamo. Na noge torej rojaki!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 19. julija. Naučni minister nastavil je učitelje za 82 učiteljskih mest na državnih srednjih šolah. S tem bode 55 suplentov stalno nameščenih. Avgusta ali pa septembra se bode zopet 50 mest popolnilo, katera so izpraznjena, ker imajo dotičniki kot okrajni šolski nadzorniki dopust.

Trst 19. julija. V zadnjih 24 urah na Reki 4 za kolero zboleli, 2 umrla, V Trstu dva zbolela, 1 umrl.

Celovec 19. julija. Delavca Göpsarda iz Gradca in Eggerja iz Feldkirchena zaradi socijalistične agitacije zaprli.

Solnograd 20. julija. Dopoludne ob 11. uri odpotoval nemški cesar v Gastein. Oba princa Viljema spremila sta ga na kolodvor, kjer so bili dostojanstveniki, da se mu v slovo pokloné. Pri odhodu občinstvo klicalo „hoch“. Princa Viljema vrnila sta se v hotel.

Krakovo 19. julija. Poljski časniki so zelo razjarjeni, da je več poljskih plemenitni-

kov pruski vladi ponudilo, naj z ozirom na zakon o naseljevanji njih posestva kupi. O nekem poljskem graščaku pri Vongrovici pripoveduje Poznansk list, da je blizu 8000 oral Nemcem poprodal, poprej pa svoja posestva vladi na prodaj ponudil s pristavkom, da je hoče prodati le zato, da se umakne poljskemu terorizmu.

Rim 19. julija. Izvestje o koleri: Benetke 1 zbolel; Brindisi 4 zboleli, 2 umrla; Francavilla 20 zbolelo, 8 umrlo, Latiano 19 zbolelo, 4 umrli: Orio 1 zbolel, 1 umrl; San Vito 11 zbolelo, 1 umrl; Ostuni 1 zbolel; San Pancrazio 1 zbolel.

Sigurno zdravilen uspeh. Vsem, kateri trpé vsled zapretja ali slabega prebavljenja, napenjanja, tiščanja v prsih, glavobolja in drugih slabostij, pomaga gotovo pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek". Škatljica 1 gld. Vsak dan ga razpošilja po poštnem povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 7 (20—5)

Zahvala.

Gospa Josipina Hočevar, veleposestnica v Krškem, odpustila je podpisanemu odboru znesek 706 gld., katere jej je bil dolžan iz stavljenja Sevniške cerkve.

Za ta velikodušni dar izreka podpisani cerkveni odbor blagej gospej svojo najsrčnejšo zahvalo.

Cerkveni odbor v Sevnici,
dné 19. julija 1886.

(527) Predsednik: **Dereani.**

Zahvala.

Podpisani izrekam vsem, kateri so se poroke moje hčere z gospodom Franom Kosom iz Idrije prijazno udeležili, posebno vsem gospodom v Idriji za častno vsprejetje poročenih, svojo navdušeno zahvalo.

Postojina, dné 18. julija 1886.

A. Lodes,
(525—1) nadlogar.

Tujci:

19. julija.

Pri **Slonu:** Wengrof z Dunaja. — Faber iz Kočevja. — Stöckl, Manzoni iz Trsta. — Weinberger, Kraumann z Dunaja.

Pri **Maliči:** Skrem z Dunaja. — pl. Udvarnocky iz Gradca. — Bellina z Dunaja. — Hertaus, Levi iz Trsta. — Neubauer, Horvitz z Dunaja.

Umrli so v Ljubljani:

15. julija: Jakob Jakopič, delavec, 24 let, Kravja dolina št. 1, za jetiko. — Lorenc Kopač, hišni posestnik, 54 let, Sv. Petra nabrežje št. 47, za spridenjem jeter.

16. julija: Fran Vohinc, urar 40 let, Rožne ulice št. 13, za jetiko. — Adolf Hruška, geometer, 34 let, Cojzova cesta št. 2, za jetiko.

17. julija: Daniel Kieler, kovač, 72 let, Hrenove ulice št. 15, za mrtvoudom. — Jurij Petek, delavec, 48 let, Kravja dolina št. 2, za jetiko. — Ivana Oehmig, majorjeva vdova, 73 let, Konjušne ulice št. 1, za ostabljenjem.

18. julija: Franja Pirnat, delavčeva hči, 20 mesecev, Sv. Florijana ulice št. 35, za davico. — Ivana Strancar, pismonoševa hči, 15 let, Dunajska cesta št. 35, za škrlatico. — Adolf Pogačnik, kondukterjev sin, 3 mes., Cesta na Rudolfovo železnico št. 12, za božjastjo. — Martin Ambrož, hlapec, 51 let, Kravja dolina št. 11, za jetiko. — Franca Pavšek, natakarjeva hči, 4 leta, Poljauska cesta št. 55, za škrlatico. — Ivana Pavčič, sluge žena, 64 let, Sv. Petra cesta št. 40, za katarom v črevesu.

19. julija: Liza Strancar, pismonoševa hči, 19 mes., Dunajska cesta št. 35, za jetiko. — Marija Kanija, mestna uboga, 82 let, Karlovska cesta št. 7, za drisko.

V deželnej bolnici:

15. julija: Anton Žlindra, dninarjev sin, 13 let, za božjastjo.

V vojaškej bolnici:

15. julija: Kasijan Moldavan, pešec, 23 let, za jetiko.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
19. julija.	7. zjutraj	737·61 mm.	20·4° C	sl. svz.	jas.	
	2. pop.	736·88 mm.	27·4° C	sl. vzh.	d. jas.	0·00 mm.
	9. zvečer	737·98 mm.	20·0° C	brezv.	jas.	

Srednja temperatura 22·7°, za 3·3° nad normalom.

Dunajska borza

dné 20. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta		85 gld.	20	kr.
Srebrna renta		85 „	85	„
Zlata renta		118 „	75	„
5% marcna renta		102 „	—	„
Akcije narodne banke		874 „	—	„
Kreditne akcije		277 „	80	„
London		126 „	10	„
Srebro		— „	—	„
Napol		10 „	01	„
C. kr. cekini		5 „	93	„
Nemške marke		61 „	85	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	131 „	25	„
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	157 „	75	„
Ogrska zlata renta 4%		105 „	65	„
Ogrska papirna renta 5%		94 „	75	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.		105 „	50	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117 „	50	„
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi		125 „	25	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice		— „	—	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice		98 „	90	„
Kreditne srečke	100 gld.	178 „	—	„
Rudolfove srečke	10 „	18 „	75	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	114 „	—	„
Trammway-društ velj. 170 gld. a. v		193 „	50	„

Zahvala.

Izrekavi vsem sorodnikom, prijateljem in znancem najsrčnejšo zahvalo za krasne vence, za spremstvo k poslednjemu počitku gospoda

LORENCA KOPAČA,
mesarja in hišnega posestnika,

kakor tudi gospodom pevcem za ginljivo petje.

V Ljubljani, dné 20. julija 1886

Žalujoči
(524) **Barbara in Marija Kopač.**

Poslano.

(3—27)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
IZ GIESSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuće piće,
i kas izkušan lijek proti trajnom kašlju plućevine i želudca bolesti grkljana i proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Pozor mesarjem!

Kamniški meščani želé, da bi se v Kamniškem mestu naselil poleg treh mesarjev **še četrti,** kateri bi pod garancijo skoro polovice meščanov tržil meso po navadni ceni z izvstnim uspehom.

Stržiti more na teden po tri goveda in še nekaj telet in drobnice. (512—2)

Podrobnosti izvedó se v gostilni gospoda **Josipa Rodé-ta v Kamniku** (Glavni trg).

Kuverte s firmo
priporoča po nizkej ceni
„NARODNA TISKARNA"
v Ljubljani.

Gospodična,

zmožna nemškega, italijanskega, francoskega, angleškega in hrvatskega jezika, spretna v igranji na klaviru, v šivanji s strojem, v belem in pisanem vezanji, sploh v vseh ženskih ročnih delih, **ima še nekaj ur oddati.** — Naslov se zve pri upravništvu „Slov. Naroda". (505—3)

OGLAS.

1000 knjig „LIRA in CVETJE",

zbirka vsakovrstnih pesnij, je na prodaj, katere je ranjki **Ivan Dolinar** založil in na svetlo dal in katere, žali Bog, ni utegnil razprodati. Da se pa ranjcemu čast reši, ker tiskovina še ni plačana, priporoča to knjigo vsem čč. rodoljubom soproga ranjcega Dolinarja in sicer za znižano ceno **40 kr.** zvezek prost poštnine.

Spoštovanjem

Katarina vdova **Dolinar,**
(473—8) **Trst, Via Ferriera 323.**

Prostovoljna dražba.

V petek 23. julija dopoludne ob 11. uri proda se po dražbi **800 veder vina,** mej njimi **100 veder rizlinga.**

V Pavdovci pri Sv. Ivanu Zelina na Hrvatskem. (518—3)

Med v satovji

à Ko. 80 kr.

Garantiran pitanec

v škatljah po 5 Ko., Ko. po **60 kr.,** škatlja 30 kr., se pošilja po pošti proti predplačilu ali povzetji.

V škafih na debelo ceneje.

OROSLAV DOLENEC,
svečar, (84—24)
v Ljubljani, Gledališke ulice.

Odvetnik
dr. Maximilian Wurzbach
pl. Tannenberg (510—3)

naznanja, da je odprl svojo pisarno

v Ljubljani, na Bregu št. 10.

Velika partija 1 (788—154)

ostankov sukna

(po 3—4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštnem povzetji, ostanek po **gld. 3.75**

L. Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.

Deželna
Rogaška slatina.
Tempeljski in Styria-vrelec.

Uspešni lek za želodčne bolezni. Z vinom mešana prijetna hladilna pijača. (149—10)

Dobiva se pri g. ***Mih. Kastner-ji,*** kakor tudi pri gg.: *Josipu Fabian-u, C. C. Holzer-ji, Peter Lassnik-u, J. Luckmann-u, Jan. Perdan-u, Jos. Schlaffer-ji, Schussnigg-u & Weber-ji, Josipu Terdini v* ***Ljubljani.***

Tvarina za desinficiranje,

uradno kot najboljša priznana,
dobi se
v moji trgovini s specerijskim in materijalnim blagom.

Na deželo pošilja se proti povzetju.

M. TURK,
(526—1) Mestni trg št. 20.

Prodaja
starih vin lastnega izdelka.

V kardinalsko nadškofijski kleti v Vugrovci proda se 800 veder alodijalskega vina zaradi pomanjkanja prostora. (487—3)

Kateri želé kupiti, naj se obrnejo na

oskrbništvo kardinalsko nadškofijskih veleposestev v Zagrebu, Lahiške ulice št. 75.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne".